

Страдање Срба из Балатуна, Велиног Села, Остојићева и Трњака у усташким логорима НДХ

Никола Недимовић

Информативни прилог / Сјећање

УДК 341.322.5(497.13)(=163.41)"1941/1945"

Михајло Јовић

DOI 10.7251/TOP2107128N

Зоран Хелета

zheleta76@gmail.com

Напомена: Рад је извод из пројекта под називом „Култура сјећања“, који су радили ученици Никола Недимовић, ученик IX-1 разреда, и Михајло Јовић, ученик IX-2 разреда Основне школе „Петар Кочић“, Бродац, Бијељина, под менторством наставника Зорана Хелете. Ради се о подручју које покрива Основна школа „Петар Кочић“, Бродац, Бијељина.

Интервју са Луком Пантелићем¹

„Један сам од многих који су у току рата остали без родитеља. Тог 12. јула остали смо без оца мој старији брат и ја. Имао сам двије, а мој брат пет година. Отац је имао 30, а мајка 29 година.

Мој отац Димитрије Пантелић био је свештеник. Одвели су га хрватски фашисти из родног мјеста. Никакав глас од њега није стигао и никад се није вратио. Тек касније, дуго након завршетка Другог свјетског рата, сазнали смо да је транспортован у усташки логор Јадовно код Госпића. Ликвидиран је од стране усташа ондашње НДХ. Изгубио је живот мученичком смрћу и бачен у чувену Шаранову јаму, једну од безданки. Мој отац је страдао само зато што је био православни све-

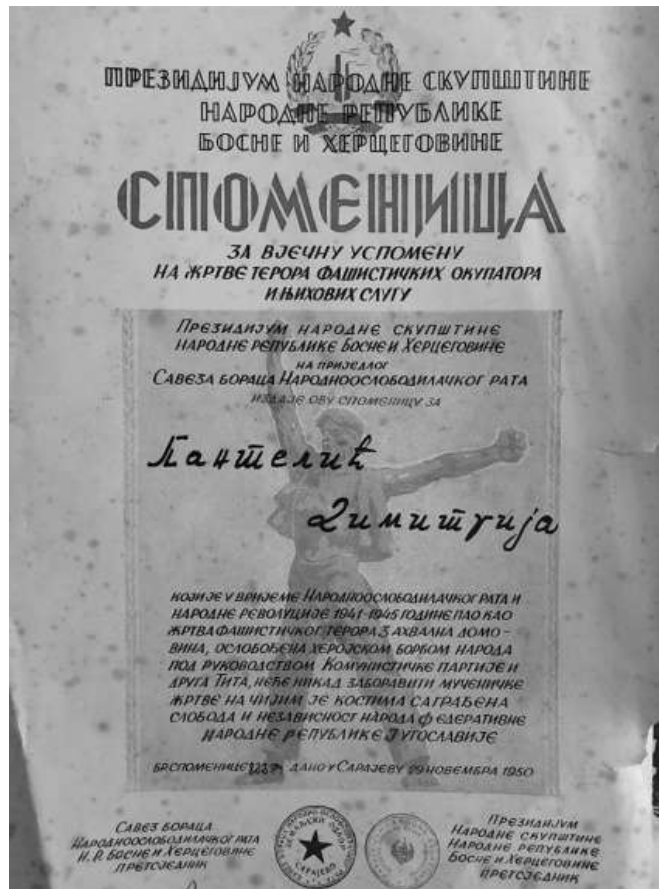
¹ Лука Пантелић рођен је 11. 3. 1939. године у селу Доња Чађавица, наставник је физике и хемије у пензији.

штеник. У складу са политиком НДХ, прво су страдали угледнији Срби, свештеници, учитељи... односно српска интелигенција, како би на тај начин обезглавили српски народ.“

Лукина мајка остала је удовица са 29 година. О овом догађају није пуно говорила, јер у периоду комунистичке Југославије то није било пожељно, нити је неко тражио од ње да свједочи о томе ни да даје исказ.

Својој снахи описала је сам тренутак одвођења Димитрија Пантелића, што овдје наводимо: „Усташе су покуцале на прозор у ноћи 11/12. јула 1941. године и рекли Димитрију да изађе. Напољу је стајао аутобус за транспорт. Каже ми да је тата изашао у пиџами, а кад се вратио у кућу морао је да се спреми за пут. Својој жени је рекао да не устаје и не гледа кроз прозор. Поздравио се са дјецом и супругом са ријечима 'чувај ми дјецу', и тихо јој шапнуо да је један из камиона и легао у шанац. Тај који је легао у шанац био је сарадник усташа, потказивач хрватске националности,

иначе комшија породице Димитрија Пантелића из Бродца. Сакрио се у шанац да га не би познао неко из породице Пантелић.“

Манастир СВ. ВАСИЛИЈЕ ОСТРОШКИ, Бијељина

Мара Глишић из Међаша (1904-1941)

Усташе су је убиле у 36. години живота. Била је домаћица, супруга и мајка. Њен супруг Сретен Глишић погинуо је 1941. у НОБ-у код Шапца. Иза њих је остало четворо мале дјеце: Невенка, Драгица, Никола и Бранко, које је отхранила баба. Мара Глишић убијена је без разлога у логору Јасеновац.

Умјесто закључка

На примјерима Димитрија Пантелића и Маре Глишић хтјели смо да прикажемо да се не ради само о бројевима и статистикама пострадалих у логорима НДХ, већ о људима. Мара и Димитрије су имали своје животе, породице, послове и страдали су само зато што су били Срби православне вјере.

Извори

- Интервју са Луком Пантелићем од 28. 3. 2021. године.
- Споменик Мари Глишић из Међаша.